

Nieuwjaarspredikatie 1966

van ds. Voorthuysen over de Hogepriesterlijke zegen uit Numeri 6:24-26

De mensen wensen elkaar in deze dagen: veel heil en zegen. Daar is op zichzelf niets op tegen; we kunnen elkaar beter het allerbeste wensen dan dat we elkaar verwensen, verbijten en vervloeken. Maar: goed separeren.

Noemt u eens één ding wat buiten Christus heil en wat buiten Hem zegen is. Al zoekt u honderd jaar en u meent het gevonden te hebben, dan zeg ik u nog op grond van de Schrift dat u mis bent; want dat is er niet.

Buiten Christus is alles in het diepst van de zaak vloek en oordeel en onheil.

En anderzijds, voor de Kerk in Christus: dan is er wederom niets dat geen heil en uiteindelijk geen zegen is. Want alle dingen werken mee ten goede, dengenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn. Alle dingen; ook de zonde? Ook de zonde, mens zondig niet, ook de zonde, niets uitgezonderd.

We wensen dan te overdenken: de zegening Gods over Zijn Kerk:

1e de zegen van de Vader krachtens verkiezende liefde

2e de zegen door de Zoon krachtens verlossende liefde

3e de zegen in de Heilige Geest krachtens toepassende liefde

Psalm 119:45 en 46

In ons teksthoofdstuk wordt gehandeld over de wet op het Nazireeërschap. En als dat afgehandeld is spreekt de Heere tot Mozes: Spreek tot Aäron en zijne zonen, zeggende: Alzo zult gijlieden de kinderen Israëls zegenen, zeggende tot hen. En dan komt de oud-testamentische, hogepriesterlijke zegen. U voelt wel: dit is niet zo maar een wensen, maar dit is een opdragen, een voordragen en een indragen.

U merkt het ook al aan de houding van de handen van de priester. Normaal zijn dat gevouwen handen, om daarmee te betuigen: Heere, wilt U al mijn kracht alstublieft krachteloos maken, wilt U mij maar helemaal binden en wil Uwe kracht en Uwe hulp schenken, we smeken het U, we bidden het U.

Gevouwen handen zijn biddend. Maar hier zijn de handen niet gevouwen, maar uitgespreid en opgeheven. Dat is zegenend; een indragen en een opdragen aan het volk.

Op de Grote Verzoendag moest de Hogepriester gaan in het heilige der heiligen, met het bloed van het offerlam om verzoening te doen voor de zonden van het volk en van zichzelf; hij moest dat bloed in de ontzettende duisternis (want het heilige der heiligen had dubbele wanden, dubbele gordijnen) sprengen op het verzoendeksel boven de ark. Dat zag alles op Christus Die het Lam, het Verzoendeksel en de Ark allemaal zelf is.

Daarna, op grond van die bloedstorting, moest de hogepriester bidden, voor het volk en zichzelf. En daarna, dus op grond van bloedstorting, houdt dat vast mensen, en als vrucht van de biddende worstelingen aan de troon der genade, daarna moest hij het volk zegenen met deze zegen.

Maar het was ook het dagelijkse werk van de priesters. Ook Zacharias was van plan deze zegen op het volk te leggen, hetgeen niet meer kon, omdat de Heere hem kort daarvoor verstomde.

Nu komen we tot de zegen zelf. Die bestaat uit drie zegenspreuken, natuurlijk.

Het begint driemaal met: de HEERE. Dat is Jehovah, de Drie-Enige God. Eén in wezen; drie in Personen. Eén zegen, drie zegenspreuken.

En die zegenspreuken zijn alle drie in tweeën verdeeld: de HEERE zegene u en behoede u. De HEERE doe Zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig.

En ook de derde spreuk weer twee delen. Want het is een zegen van de Drie-Enige God en dat voor tijd en eeuwigheid; voor leven en sterven; voor ziel en lichaam, altijd twee delen.

De eerste zegenspreuk behoort bijzonder bij de eerste Persoon, bij God de Vader. De HEERE zegene u en behoede u.

Uit hoeveel delen zou die zegenspreuk in het Hebreeuws bestaan? Zeg nu niet: wat hebben we met Hebreeuws te maken. Daar hebt u alles mee te maken. Want het heeft de Heilige Geest beliefd om het ganse Oude Testament in het Hebreeuws onfeilbaar te laten beschrijven. Wat wij hebben, is maar een vertaling uit dat Hebreeuws, hoewel het de beste vertaling is, die er is, en we hopen nooit een andere te krijgen. Maar het is maar een vertaling uit de grondtaal; dus u moet heel goed luisteren als u iets van het Hebreeuws te weten kunt komen.

In het Hebreeuws is maar één uitdrukking voor woord en zaak. Bij ons ligt dat onderscheiden, maar in het Hebreeuws is dat hetzelfde. Woorden zijn zaken; en zaken zijn woorden.

Dus uit hoeveel delen zou nu die eerste zegenspreuk in het Hebreeuws bestaan? Natuurlijk drie. Want het betreft de zegenspreuk van de Eerste Persoon van het Drie-Enig Goddelijk wezen. En die eerste zegenspreuk was immers weer in tweeën verdeeld: De HEERE zegene u, dat zijn twee woorden in het Hebreeuws, en behoede u, dat is één woord; totaal drie.

Waarom eerst twee? Wat zijn de twee gronddeugden Gods? Barmhartigheid en goedertierenheid. Ja, dat dacht ik wel dat je dat zou zeggen; dat dacht ik wel dat je daar mee in zou stemmen, althans velen van u.

Maar er staat wat anders in de Schrift: gerechtigheid en gericht zijn de vastigheden Uws troons.

Het staat op recht en waarheid pal. De gerechtigheid en vrede zullen elkander kussen.

En op die grondslag gaan goedertierenheid en waarheid voor Zijn aanschijn henen.

Recht en liefde. Of wilt ge: liefdesrecht en rechtsliefde. De Heere heeft alles gewrocht om Zijns Zelfs wil. Hij heeft de Kerk verkoren uit liefde tot Zijn eigen Wezen en Hij heeft de anderen verworpen uit liefde tot Zijn eigen Deugden, rechtsdeugden, liefdesdeugden. In Christus verkoren en buiten Christus verdoemd.

Daarom: de HEERE zegene u. Dat kan dus alleen krachtens het verkiezend welbehagen Gods in Christus. Hij had rechtvaardig alle mensen kunnen laten verloren gaan en nog eeuwig liefde blijven. Want God is liefde. Maar Hij is ook recht in al Zijn weg en werk. Hij heeft een Kerk uitverkoren, niet omdat ze beter waren, maar uit soevereine liefde naar Zijn eeuwige welbehagen in Christus, voor de grondlegging der wereld.

Uit liefde tot Zichzelf. Daarom: de HEERE zegene u. U, gij vloekwaardige; u, gij doemschuldige. U, gij Godverlater; u, gij Christus' bloed vertreder; u, gij 's Heeren Geest bedroevend schepsel.

Kent u dat? Hoe is dat bij u begonnen? Dan zal u toch wel gelegen hebben en vermaald zijn tussen die twee molenstenen, die tegen elkaar in malen.

Ten eerste de noodzakelijkheid om tot God bekeerd te worden. Dat moet belangrijker zijn

dan man, vrouw, kinderen, geld en goed. Niet om de hel te ontgaan, nee, helontvluchters en hemelzoekers zijn er genoeg. Maar één ding was maar belangrijk: bekeerd worden.

De tweede onmogelijkheid: eeuwig onmogelijk.

De HEERE zegene u. Dat kon nooit meer voor u. Bent u tussen die molenstenen vermaald?

En hebt u er toen ook bij gezegd: bekeerd worden, nooit doen Heere ten koste van Uw gerechtigheid. Nooit doen Heere, liever naar recht en waarheid verdoemd, dan ten koste van recht verzoend. Hebt u er bij gezongen: al verdoemt Hij mij, roemt roemt Zijn heiligheid?

Zo niet, als dit u vreemd is, dan hebt u het niet geleerd, en dan is het nog niet eens een rechte voorweg. En als u het wel kent, dan zou het een voorweg en toeleiding kunnen zijn. De weg zelf nog niet, hoor, want Christus alleen is de Weg, de Waarheid en het Leven. Maar als u dit niet kent, dan zou ik alles zo gauw mogelijk maar voor de mollen en vledermuizen gooien. Is er dan nog wat goeds bij, dan zal de Heere het op Zijn tijd wel oprapen.

Buiten een geloofsvereniging met Christus alleen maar vloek als het er op aan komt. Alleen in Christus: de HEERE zegene u. En behoeve u; dat is omtuine u, beschutte u. Zonder Zijnen wil valt niet één haar van uw hoofd. Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen.

Die, gij, bewaard wordt in de kracht Gods tot de zaligheid. Behoeve u, alleen in Christus. Nu komen we tot de tweede zegenspreuk. Uit hoeveel woorden zou die in het Hebreeuws bestaan?

Wat is het getal van de Middelaar? Drie? Nee, dat is het getal van het Drie-Enig Goddelijk Wezen.

Vier dan? Nee, dat is het getal van de ganse schepping. Vier windstreken, noord, oost, zuid, west.

Zes? Nee, dat is het getal der onvolmaaktheid. In zes dagen heeft de Heere de hemel en de aarde geschapen, wel volmaakt, maar de zevende dag hoorde erbij: toen rustte Hij, dat is de dag des Heeren.

Zes hijgt naar volmaaktheid, zes is zelf tekort. Goliath was geen zeven, maar zes ellen en een span. En het getal des mensen is 666, een drie-voudig tekort. U zult zeggen: dan is het het heilige getal zeven.

Nee, dat is het getal van de Heilige Geest. Acht? Negen? Nee. Tien? Dat is het getal van een afgerond geheel. Tien geboden; een verdrukking van tien dagen. Wat is het getal van de Middelaar dán?

Met hoeveel, of bij hoeveel gingen ze uit Egypte? Bij vijf-en. Het getal van de Middelaar is vijf.

Bij de inrichting van de tabernakel komt u steeds weer het getal vijf tegen; dat zag alles op Christus. David nam vijf stenen uit de beek van vrije genade en deed ze in de slinger des geloofs om Goliath te treffen. David was daarin type van Christus en Goliath van de antichrist. David had maar één steen nodig, maar hij nam vijf gladde stenen.

Hoeveel wonden heeft Christus? Twee in de handen, twee in de voeten en één in de zijde, samen vijf.

Hoe was Zijn naam? Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredenvorst, vijf namen.

Hoeveel maal is Christus verschenen op de eerste dag? Vijf.

En hoeveel maal daarna? Tien is tweemaal vijf.

Hoeveel ambten had Christus? Drie en twee naturen; samen vijf. Profeet, Priester en Koning, drievoudige ambtbediening, uitgeoefend in twee naturen: de Goddelijke en de menselijke. Een drievoudige Middelaarsbediening en twee staten: de staat der vernedering en de staat der verhoging.

Drie stukken nodig te kennen: ellende, verlossing en dankbaarheid, om twee-ledig naar ziel en lichaam, voor tijd en eeuwigheid, in Christus met God verzoend te worden.

Drie stukken hoor. Tegenwoordig lijkt het wel met één toe te kunnen. Wat ellendekennis schijnt genoeg te zijn. Drie stukken:

1e hoe groot mijn zonden en ellenden zijn

2e hoe ik van al mijn zonden verlost worde

3e hoe ik Gode voor zulk een verlossing zal dankbaar zijn.

Zonder heiligmaking zal niemand de Heere zien. Drie weldaden in dit leven: roeping, rechtvaardigmaking en heiligmaking; en twee na dit leven, samen weer vijf. Omdat het weldaden zijn, vloeiend uit de Middelaarsbediening van Christus. Drie stukken dus; twee is nog eeuwig te kort.

Uit hoeveel woorden zou nu deze tweede zegenspreuk in het Hebreeuws bestaan? Moet ik dat nog vragen? Vijf natuurlijk. Vijf woorden, vijf zaken. Want bij God is woord en zaak ook gelijk.

Immers: Hij gebiedt en het staat er; Hij spreekt en het is er. Daar zij licht, en er was licht. De HEERE, dat is God in Christus, doe Zijn aangezicht over u lichten; dat zijn drie woorden; en zij u genadig, dat zijn er twee. Samen vijf.

Hoe kan dat aangezicht nu lichten over een vloekwaardig mensenkind? Om dat betamelijk met Zijn heiligheid en rechtvaardigheid te kunnen doen, zegt Hellenbroek, is Christus met Zijn borgtocht tussenbeide gekomen. Van eeuwigheid is de Raad des Vredes gehouden, waarin twee partijen, bijzonder God de Vader en God de Zoon gehandeld hebben over de borgtocht voor de uitverkorenen. Christus is daar al met Zijn hart Borg geworden. En daarom kan het aangezichte Gods alleen maar lichten in Christus, Die het reeds van eeuwigheid betuigde: Ik draag Uw heilige Wet, die Gij de sterveling zet, in het binnenst' ingewand.

Van eeuwigheid reeds vaten Zijner barmhartigheid in Christus. Maar in de tijd in inleving voorwerpen van Gods toorn, reeds van het uur hunner ontvangst af. Alles schuld en toorn, zonde en vloek. Je verborgen plaatsjes zonde en vijandschap. Mens, zoek veel het verborgene! Maar zal het goed zijn, zal het nodig zijn dat de verborgene plaatsen meer vijandschap en meer zonden worden dan je eertijds.

Omdat het buiten Christus is. Niets dan zonde, gerechtigheid en oordeel. De wonden groter, het gemis dieper. Onverlost, nog nooit door recht verlost. Onverenigd, nog nooit met Christus verenigd door een geschonken geloof; ongered en onverzoend, want de Rechter heeft je zonden niet kwijtescholden. Je bent nog een mens voor eigen rekening omdat je buiten Christus bent.

En Christus, het eeuwige Licht, verborgen. Met alles wat je van Hem gehoord en gezien hebt, verborgen. Niets zo verborgen als Christus, juist daar. Daar is niets dan een duistere nacht van ongeloof. En toch, dwars door alles heen, ligt er vanaf de eerste aanslag af al een hijgen en een betrekking op de deugd van gerechtigheid van een onbekend God.

Niets ten koste van gerechtigheid, en toch: vijanden van de weg der gerechtigheid. Althans, zo ligt het bij iemand bij wie de voorweg krachtens verkiezing mag zijn. Liever verdoemd Heere, dan Uw recht gekrenkt. Als U maar aan Uw eer komt. Daar gaat God

afbreken wat Hij gebouwd heeft.

Daar rukt Hij uit wat Hij geplant heeft, zelfs dat ganse land van een gezichtelijk werk.

Daar neemt Hij het eerste weg om het tweede te stellen. Daar gaan ze met Hallelujah verloren tot de ere Gods. Daar worden ze in het dodelijkst tijdsgewricht verzoend op grond van recht, in Christus.

Daar gaat in vervulling: staat op uit de doden en Christus zal over u lichten. Daar doet de Heere Zijn aangezicht over u lichten, in Christus. Anders was het eeuwig nacht gebleven. Alleen in Christus eeuwig licht. Hoe kan dat?

De Kerk heeft een nachtelijke Borg. Christus is in de nacht geboren. Om daarmee de ontvanging in zonden en geboorte in ongerechtigheden van Zijn Kerk te verzoenen. Christus is in de nacht gevlucht naar Egypte; Hij heeft veel in de nacht gebeden; Hij heeft in de nacht gekropen in Gethsémané; Hij is in de nacht gestorven in de drie-urige duisternis; Hij is ook in de nacht opgestaan.

Want eer het begon te lichten gingen de vrouwen uit Jeruzalem en ze vonden de steen al afgewenteld. Dus geboren, gestorven en opgestaan in de nacht. Wat is dat gelukkig.

Hoe had anders ooit die Kerk verlost moeten worden uit die nachten van zonde, van ongeloof, van bestrijding. Uit die nacht: ga ik voorwaarts, ik zie Hem niet, ga ik achterwaarts, ik aanschouw Hem niet. Uit de nachten van verlating als Hij niet in deze nacht was geweest: Eli Eli lama sabachtani.

Als de Kerk geen nachtelijke Borg had, hoe zou ze dan ooit kunnen zingen: ik zal Zijn lof zelfs in de nacht, zingen daar ik Hem verwacht.

Welzalig die Gij hebt verkoren, naar het eeuwig welbehagen Gods des Vaders, en doet naderen door de trekking des Heiligen Geestes en Uw heilstem in Christus horen, ja wonen in Uw huis, hier in beginsel en straks eeuwig in het Vaderhuis.

De Heere doe Zijn aangezicht in Christus over u lichten. Over u, gij duistere ellendeling. Ook in de stand van uw leven. Want er blijft over: een arm en ellendig volk.

En zij u genadig. Zaligmakend genadig. Vernederende genade, armmakende genade. Geen gemene genade alleen; dat is eeuwig tekort. Geen genadens, want daarmee kunt u tot de hemel toe worden verhoogd door de kracht van Christus.

Maar zaligmakende genade in Christus brengt alleen in de hemel. Zij u genadig, op grond van recht. Daar wordt genâ van waarheid blij ontmoet, de vrede met een kus van het recht gegroet. Zij u genadig. Genade is alleen voor schuldigen. Zaligmakend genadig in Christus.

Psalm 118:13

Derde punt. Ik hoef niet meer te vragen uit hoeveel woorden de derde zegenspreuk bestaat in het Hebreeuws. Zeven is het getal van de Heilige Geest. Zeven geesten. Zeven woorden, zeven zaken. Zeven is het heilige getal getal, het getal der volmaaktheid. Op de zevende dag rustte de Heere van scheppen.

Zeven dagen moesten de Israëlieten eenmaal om Jericho gaan en op de zevende dag zevenmaal.

Zeven. Getal der volmaaktheid. God doet geen half werk, maar een volmaakt werk. Wat Hij zaligmakend begint zal Hij voleindigen. Ook nu nog. Maar het moet zaligmakend zijn, in Christus, krachtens verkiezing.

De Heere verheffe Zijn aangezicht over u. Verheffen staat tegenover verbergen en afwenden, of afkeren. Verheffen is in gunst aanschouwen. Over u, verkorene des Vaders;

over u, door de Zoon verzoende; over u, door de Geest geheiligde.

En geve u vrede. Dat is de vrede van Romeinen 5: Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit den gelove hebben vrede bij God door onze Heere Jezus Christus.

Dat is de vrede die met een kus van het Goddelijke recht gegroet wordt. Dat is de vrede die alle verstand te boven gaat. Dat is de vrede waarvan Christus zegt: Mijnen vrede geef Ik u, Mijnen vrede laat Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u.

Dat is de vrede, waarvan de engelen zongen in Efratha's velden; met de ere Gods voorop. Vrede met God, in Christus, door de Heilige Geest. En dat niet alleen met behoud, dat is veel te zwak, maar met opluistering en verheerlijking van al Zijn deugden.

We gaan proberen te eindigen.

De Heere zegene u. Zegen dan niet jezelf en zegen dan niet elkaar. Het zal niet baten al zegent iedereen je in, en God vervloekt je straks. Het baatte die man niets al zat hij in de bruiloftsmaal der kinderen Gods. Door de Kerk ingezegend en meegenomen. Maar de Koning liet hem binden aan handen en voeten omdat hij verstommen moest op de vraag hoe hij er zonder bruiloftskleed ingekomen was. En dat zag op de toegerekende gerechtigheid en heiligheid van Christus.

Het baatte de dwaze maagden niets dat de wijzen het heel hun leven van hen geloofd hadden. God vervloekte ze. Ze hadden veel van Christus, en nachtelijke uitgangen tot een? nee tot den Bruidegom, maar ze waren met alles niet in Christus.

De Heere, God in Christus, Jehovah zegene u; en behoede u. Anders bent u nergens veilig.

De Heere zij u genadig. In Christus; anders kan het nooit. Dacht u, ellendige zonestoppel, één seconde buiten Christus voor een verderend vuur te kunnen bestaan? Je allerbeste gebeden zijn nog enkel zonde.

Dat weet je dán niet, maar dat leer je later wel. Je smeken om genade, om ontferming, is vijandschap en eigenbehoud en een kruisigen van Christus.

De Heere geve u vrede. En niemand anders. En alle vrede, zegt Comrie, buiten en voor de vereniging met Christus, is een valse vrede. Inderdaad is er een voorafgaande vrede. Maar daarna zal het gemis des te groter worden.

Jeugd, kinderen, luister eens. Hoe oud ben je? Vier, vijf, zes? En nog onbekeerd? Dat zou Samuël niet uitgehouden hebben, hoor. Die was toen al lang bekeerd. Ik hoorde eens van een jongetje van vier jaar in Schotland, die ernstig ziek was. De leraar die hem bezocht, vroeg hoe het er mee ging. "Ik ben oud en der dagen zat", antwoordde het knaapje van vier jaar; "en ik ben moe van de zonde."

Waarop de leraar vroeg hoe het stond met de vergeving zijner zonden. Dat hoop ik u morgenochtend te vertellen, zei het jongetje.

Toen de leraar de volgende ochtend weer kwam en vroeg hoe het ging, antwoordde hij weer: ik ben oud en der dagen zat, maar nu niet zonder hoop op de vergeving mijner zonden, om het bloed van Christus' wil, dat mij deze nacht is toegepast en geschonken. Toen stierf hij.

Jongeling, jongedochter. Niet doen. Wat niet? Niet zondigen.

Als je een nieuwe hoed, muts, jurk, rok, schoenen of kousen koopt, zal je dan niet vragen of je vrienden of vriendinnen het mooi vinden; maar of je ermee zou durven verschijnen voor de rechterstoel van God. Dat is toch het minste wat je doet, zeker, als je wat nieuws koopt. Zo kopen toch hopelijk jullie ouders nieuwe dingen.

Vraag dan niet of Parijs of de mode het mooi vindt; dat is toch opgeschreven tot

verdoemenis.

Jong en oud, zoek haastelijk tot God bekeerd te worden. Er is ook een nieuwjaarsvloek. De Heere vloekt u en behoedt u niet; gij zijt zonder God. De Heere zal Zijn aangezicht niet over u lichten en is u niet genadig; gij zijt buiten Christus. De Heere verbergt Zijn aangezicht voor u en geeft u geen vrede; gij mist het zaligmakend werk des Geestes. Mens, haast u nog en spoed u. Zie nog als een vloekeling gezegend te worden; als een doemeling verzoend; als een goddeloze gezaligd en als een vijand uit genade op rechtsgronden vrede met God te krijgen. Amen.

Psalm 134:3